

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30.09.1994, sp. zn. 7 Co 1757/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:7.CO.1757.1994.1

Číslo: 70/1995

Právní věta: I když jde o bytovou náhradu, kterou na žádost oprávněného zajistila obec a oprávněný prokazuje tuto skutečnost potvrzením této obce (§ 1 až § 5 zákona č. 102/1992 Sb.), musí soud při povolování provedení výkonu rozhodnutí vyklizením bytu posoudit, zda zajištěná bytová náhrada je právě takovou náhradou za vyklizovaný byt, jaká je určena ve vykonávaném rozhodnutí (v podkladu pro soudní výkon rozhodnutí).

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 30.09.1994

Spisová značka: 7 Co 1757/94

Číslo rozhodnutí: 70

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: 102/1992 Sb. § 1
§ 5 99/1963 Sb. § 340

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 70/1995 sb. rozh.

I když jde o bytovou náhradu, kterou na žádost oprávněného zajistila obec a oprávněný prokazuje tuto skutečnost potvrzením této obce (§ 1 až § 5 zákona č. 102/1992 Sb.), musí soud při povolování provedení výkonu rozhodnutí vyklizením bytu posoudit, zda zajištěná bytová náhrada je právě takovou náhradou za vyklizovaný byt, jaká je určena ve vykonávaném rozhodnutí (v podkladu pro soudní výkon rozhodnutí).

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích z 30. 9. 1994, [7 Co 1757/94](#))

Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením nařídil výkon rozhodnutí vyklizením bytu povinného a jeho přestěhováním do náhradního bytu – garsoniéry. Současně rozhodl o nákladech řízení, jejichž výši určil částkou 250 Kč a pro jejich vydobytí nařídil výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí

povinného. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že povinnému byl Úřadem města Č. přenechán byt do pronájmu, že tu jde o náhradní byt ale povinný se odmítá z bytu vystěhovat, ač mu tato povinnost byla rozsudkem uložena.

Proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí se bránil povinný podáním, které jednak označuje jako odvolání proti usnesení o nařízení výkonu a jednak současně se jím domáhá zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Namítá, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu není odpovídajícím náhradním bytem pouhá garsoniéra, nýbrž alespoň byt o kuchyni a pokoji s příslušenstvím, vybavený koupelnou s normální vanou. Odvolatel byl dlouhodobě léčen pro chronické selhání ledvin včetně léčby umělou ledvinou a posléze se podrobil transplantaci ledviny. Tyto okolnosti nebyly známy Úřadu města Č., když zajišťoval náhradní byt.

Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením zrušil usnesení soudu prvního stupně tak, že se nařizuje výkon rozhodnutí vyklizením bytu s tím, že o provedení výkonu rozhodnutí rozhodne soud dodatečně, zatímco ve výroku, jímž bylo nařízeno provedení výkonu rozhodnutí vyklizením povinného do náhradního bytu, a ve výroku o nákladech řízení se usnesení soudu prvního stupně zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř. ukládá-li rozhodnutí, jehož výkon se navrhuje, aby povinný vyklidil byt, za který je nutno zajistit ať již náhradní byt nebo náhradní ubytování, soud sice nařídí výkon rozhodnutí, ale s dodatkem, že o provedení výkonu rozhodnutí rozhodne dodatečně. Provedení výkonu rozhodnutí nařídí, až oprávněný soud prokáže, že pro povinného je zajištěna taková bytová náhrada, jaká je určena ve vykonávaném rozsudku.

V daném případě oprávněná podává návrh na nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením bytu, za který je nutno zajistit náhradní byt. Jde o výkon rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 6. 1991, č. j. 8 C 67/91 – 10. K vyklizení bytu byl povinný zavázán do 15 dnů ode dne, ke kterému mu bude vykonatelným rozhodnutím příslušného orgánu přidělen náhradní byt nebo poskytnuto náhradní ubytování. Podle čl. III bod 6 přechodných ustanovení zákona č. 519/1991 Sb. se tento rozsudek ve vykonávacím řízení považuje za rozsudek ukládající vyklizení po poskytnutí náhradního bytu.

Oprávněná ke svému návrhu na nařízení výkonu předložila potvrzení Úřadu města Č. (odboru pro bytové hospodářství) ze dne 23. 5. 1994, zn. OBH254) 94 – Hk S 10, o tom, že povinnému byl dne 27. 4. 1994 zajištěn byt – garsoniéra. Podle soudu prvního stupně šlo o náhradní byt a proto soud prvního stupně výkon rozhodnutí nařídil a současně podle obsahu jeho rozhodnutí nařídil i jeho provedení přestěhováním do uvedeného náhradního bytu.

Při rozhodování o provedení výkonu je soud povinen zkoumat, zda bytová náhrada, kterou oprávněný pro povinného zajistil, odpovídá rozhodnutí. Z obsahu spisu i ze samotného odůvodnění usnesení soudu však není patrné, že by soud prvního stupně podrobil zkoumání, zda zajištěná bytová náhrada odpovídá. Z obsahu potvrzení Úřadu města Č. ze dne 23. 5. 1994 totiž plyne jen to, že má jít o garsoniéru. Není však zřejmé, zda v konkrétním případě – s ohledem na osobu povinného – je zajišťovaný byt náhradním bytem ve smyslu ustanovení § 712 odst. 2 o. z., tedy bytem, který podle velikosti a vybavení zajišťuje lidsky důstojné ubytování nájemce a členů jeho domácnosti. Jde o odlišný právní stav od dřívější právní úpravy, kdy soud nezkoumal a nebyl ani oprávněn zkoumat věcnou správnost dříve vydávaných rozhodnutí správního orgánu o přidělení bytové náhrady. Zkoumání bytové náhrady z tohoto hlediska je nyní povinností soudů při rozhodování o tom, zda bude nařízeno i provedení výkonu, neboť o zajišťování bytové náhrady již nerozhodují formou rozhodnutí správní orgány. Povinnost prokázat, že pro povinného je zajištěna taková bytová náhrada, jaká je

určena ve vykonávaném rozsudku, je nyní uložena oprávněnému a od splnění této jeho povinnosti odvisí další postup soudu při nařízení výkonu. Toto zkoumání náleží do této fáze řízení, a nikoli do řízení o zastavení výkonu podle ustanovení § 268 o. s. ř., jak se domnívá odvolatel, když se dovolává tohoto zákonného ustanovení.

I když jde o bytovou náhradu, kterou na žádost oprávněného zajistila obec, a oprávněný prokazuje tuto skutečnost potvrzením této obce (§ 1 až § 5 zákona č. 102/1992 Sb.), neznamena to, že by v tomto případě již odpadla povinnost soudu zkoumat, zda takto zajištěná bytová náhrada je právě tou, jaká je určena ve vykonávaném rozsudku. Jak již bylo uvedeno, z předloženého potvrzení nevyplývá, o jakou bytovou náhradu jde, a ani další údaje, které by soudu umožnily posoudit, zda jde o takovou bytovou náhradu, jaká byla určena v titulu. Soud prvního stupně k doplnění těchto údajů ani nevyzval oprávněnou, takže jeho rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplných náležitostí a bez jejich naplnění nemohl soud prvního stupně posoudit, zda jsou splněny zákonné podmínky k tomu, aby mohlo být – současně s nařízením výkonu – rozhodnuto také i o jeho provedení.

Odvolací soud proto mohl věcně rozhodnout jen o té části napadeného usnesení, v níž soud prvního stupně nařídil výkon rozhodnutí, neboť pro jeho nařízení není podmínkou zajištění bytové náhrady. Učinil tak zrušením této části napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 220 o. s. ř. s dodatkem, že o provedení výkonu rozhodne, jakmile budou uvedené náležitosti splněny. V té části usnesení, v níž soud prvního stupně nařídil i provedení výkonu, bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 221 o. s. ř.) a k novému rozhodnutí.